

enkelte Personer har Ret til at sælge til alle og enhver, blot der svares de ca. 4 pCt. Afgift til Staten. Hvis det er Tilfældet, og det har jeg ikke været klar over tidligere, er det dermed givet, at Offentligheden faar at vide, at enhver Forening og enhver Mand har Lov til at afholde offentlig Auktion, blot han svarer Afgiften til Staten. Dermed er der aabnet en ganske alvorlig Konkurrence med Herredsfuldmægtigene, der hidtil i Befolkningens Bevidsthed har siddet som de privilegerede Auktionsholder, og saa tror jeg, det vil lykkes at faa Salæret sat betydeligt ned. Endelig vil jeg gerne stille det Spørgsmaal, som jeg ogsaa stillede før, men ikke fik Svar paa: Hvilke Foreninger, mener den højtærede Minister, vil rammes af Løven? Mener Ministeren f. Eks. — det er blot Ministerens personlige Mening, jeg ønsker at høre, men det har sin Betydning at vide, hvorledes den højtærede Minister ser paa det —, at naar 4 Foreninger, der er oprettede med andre Formaal for Øje, danner en Sammenslutning, der kaldes Auktionsforeningen for det og det, har de Lov til at afholde Auktioner? Det er et Spørgsmaal, der foreligger, og som det har stor Betydning at faa klarlagt.

Fraenkel: Jeg vilde ønske, at den højtærede Justitsminister ikke var gaaet saa vidt i sit Forsvar for Pressen, som han gik, idet han fremstillede Pressen som en forfulgt Uskyldighed. Det forekommer mig dog at være i nogen Grad at stille Tingene paa Hovedet. Men det er selyfølgelig ikke uden Sammenhæng med, at den højtærede Minister og hans Parti har en Presse, der paa en overordentlig virksom og kraftig Maade kan tage dem i Forsvar, naar der rejses Angreb mod dem fra anden Side, og som med rent ud forbløffende Virkning kan kaste sig over Modstanderen, naar den finder Anledning til det. Den højtærede Minister talte om, at vi saa efter i Bladene, hvorledes de refererede, hvad vi havde sagt. Jeg kan forsikre den højtærede Minister om, at hvad mig angaar, saa ser jeg ganske vist undertiden — langtfra altid —, hvad der refereres i de to Blade, jeg holder, et Højreblad og et Venstreblad, men det kunde aldrig falde mig ind at se efter i noget socialdemokratisk eller radikalt Blad, for jeg ved, det er Løgn, alt hvad der staar om mig.

Formanden: Det ærede Medlem har ikke Lov til at bruge saa stærke Udtryk.

Fraenkel: Ja det vilde dog være let for mig at fremlægge Beviser. Intet vilde være lettere, endogsaa fra den allersidste Tid.

Naturligvis staar den højtærede Minister her i en ganske anderledes fordelagtig Stilling end jeg. Han vil have Pressen med sig, jeg vil have Pressen mod mig, og hvem der da vil faa Pryglene, behøver man ikke at være i Tvivl om. Men paa den anden Side vil jeg sige, at en Gang imellem maa og bør og skal man lægge Ryg til, naar der er en lille Smule Idé i en, og saaledes som Pressen netop ofte behandler Politikere, som taler herfra, er jeg ganske overbevist om, at det sker med den klare, bestemte Hensigt at skræmme dem fra at udtale deres Mening herfra, og det skal man protestere imod bl. a. ved at udtale den skarpt. Den højtærede Justitsminister har derfor ikke Ret til at sige, at jeg ønsker Pressen kneblet. Intet ligger fjernere fra, hvad jeg ønsker, end at Pressen skulde knebles. Der maa være Frihed for Loke saavel som for Thor. Man maa sige om mig og alle mulige andre Mennesker, hvad man vil, blot man siger det under Ansvar, men det er netop det ulyksalige, at Pressen her i Landet kan tale om Personer uden noget effektivt Ansvar. Jeg giver ikke en sur Sild for, at man kan stævne Journalisterne ind for en Ret og hale rundt med dem et Par Aar igennem og faa dem idømt et Par Hundrede Kroner i Bøde. Det kunde aldrig falde mig ind at sætte hele det Apparat paa Benene i den Anledning. De maa sige, hvad de vil, og er Retsordenen saaledes her til Lands, at man ikke er i Stand til at værge sig paa effektivt Maade, maa man finde sig i det, man lever nu en Gang i dette Land og dette Samfund. Men jeg mener, at nu, hvor vi staar i Begreb med at vedtage en ny og gennemgribende Reform af Retsplejen, skulde vi ikke i enkelte Paragraffer tage Forbehold, som yderligere svækker og maa svække Ansvarsfølelsen hos Pressen. Det gør vi, saaledes som § 1017 er affattet, og jeg tror, der er et Sted til i Lovforslaget, hvor et lignende Forbehold bliver taget. Det er min ganske oprigtige Mening, naar jeg siger, at den højtærede Justitsminister skulde se at faa dette Forbehold fjernet, ogsaa for sit eget Partis Skyld, netop fordi dette Parti staar med en saa overordentlig stærk Presse, der saa kraftigt som ingen anden formaar at udnytte just den Mangel i Retsordenen, at man ikke effektivt kan drage den til Ansvar for den Maade, paa hvilken den ofte ødelægger Personer. Just fordi den højtærede Minister er Medlem af dette Parti, mener